

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Pinchas 5785

In memory of Michal bat Shlomo, a" h, mother of Ben Friedman
and Miriam bat Shiya, a" h, mother of Saul Kaplan on their yartzheits

Shabbat Times
19:27 **END** 20:27

Issue 92

In last week's parshat Balak, we learned an amazing lesson - that the Jewish people are untouchable! Bilaam was the only person who knew the precise moment that Hashem becomes angry, and the gemara states that had Hashem allowed Bilaam to curse the people at that precise moment, the Jewish people would have perished, G-d forbid!

But because of Hashem's closeness to us at that time, He made sure that Bilaam would not curse us. As the passuk stated, "Do not curse them for they are blessed!" As long as we are fiercely faithful to Hashem, we are truly invincible to any outside attacks. Unfortunately, that does not make us immune to attacks from within. Bilaam told Balak that Hashem despises promiscuity and if he could get the Jews to sin with the non Jewish women, he would be able to defeat us. Sure enough, he implemented this plan, we succumbed, and as a result, 180,000 men died due to immorality and idolatry.

The Jewish people had lived with Hashem's miracles for forty years in the desert. They were about to enter into the land of Israel. They were nourished by heavenly bread and miraculous water, and yet when they were challenged with lust and desire, they fell badly. We see from here that the challenge of promiscuity is so powerful, that even being exposed to miracles does not make us immune to its pull.

Later the Torah counts the Jewish people yet again, but this time the Torah refers to each family by adding the letters yud and a heh to their names. Chanoch becomes Hachanochi, Paluh becomes Hapa'uli and so forth. Rashi explains that after their sin of promiscuous behavior, the nations of the world began mocking our origins. They told themselves that if this can happen now when the Jews are living with miracles, surely this must have happened when we were enslaved in Egypt! There is no way that the Jewish families remained pure during those 210 years. Surely the Egyptians had their way with the Jewish women and some of the children in these Jewish homes are

Egyptian children. To negate this accusation, Hashem added His great name of yud and heh to the names of each family to testify that each Jewish family maintained their purity and integrity. None of the Jewish wives had been with any Egyptian man, even under the harshest of conditions.

How is it that in Egypt they were able to remain faithful to each other but after 40 years in the desert they were not? The answer is that in the desert it was the Jewish men who faltered, not the women. The Torah describes how the men were promiscuous with the non Jewish women, implying that the women stayed pure.

It is amazing how the Jewish women **never** faltered! Not while in Egypt, not with the Golden Calf, not with the spies and not now either!

The Jewish woman is endowed with a power of faithfulness that men can only wish to aspire to. This is why women are not obligated in so many of our mitzvot. They don't need them in order to be connected to Hashem. They were created and designed by Hashem to be this way. Men, who were not created as strong, need an abundance of mitzvot to keep them on the straight and narrow path!

Living Inspired
Torah Insights to Shape a Better You
8:15 pm Maariv at 8:02 pm
Every Monday
Rabbi Isaac Bernstein
Ahuza 198 Raanana

Where There's a Will There's a Way! Rabbi Dovid Horwitz

Our Parsha of Pinchas discusses the apportioning of the land of Israel to the individual tribes. Within each tribe, each family was given an everlasting inheritance of land. The daughters of Tzelaftachad came to Moshe requesting to inherit their father's portion. Seeing as their father died in the desert and he only had daughters, they reasoned that they should receive their father's portion in the absence of male offspring.

Hashem replied that they indeed were correct! The Torah states unequivocally that when a man dies without having sons, his estate falls to his daughters. If he did not have children, then his estate is inherited by his closest of kin.

From here Jewish law clearly states that in the presence of sons, daughters inherit nothing! They are of course supported by their father's estate until they are married but there is no official inheritance that is bequeathed to them. Perhaps in Biblical times this was to women's advantage, for they were not experienced in the world of asset management and the like. But today, where women are just as proficient in areas of finance and management as men are, this law can cause a lot of strife and animosity after a parent passes away.

To remedy this, the Halacha has introduced methods as to how to write a "halachic" will that would allow a parent to allocate his property as he sees fit, to both his wife, sons and daughters. It is a simple procedure to arrange a "halachic" will and it can be added as an addendum to an already valid civil will that will give halachic credibility to one's civil will.

To arrange an appointment to set this up, please reach out to the RCK Beit Din at 058-7945168!

RABBINICAL COURT
The new RCK Beit Din is now open to serve the community with sensitivity, professionalism, and full halachic integrity.
058-7945168

Our Service

- ✓ Monetary Disputes
- ✓ Arbitration & Mediation
- ✓ Halachic Wills
- ✓ Shalom Bayit
- ✓ Halachic Contracts

Torah Bytes

Double-Sided English Edition

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Pinchas 5785

In memory of Michal bat Shlomo, a"h, mother of Ben Friedman
and Miriam bat Shiya, a"h, mother of Saul Kaplan on their yartzheits

Shabbat Times
19:27 **END** 20:27

Issue 92

Ask the Rabbi Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel Shlit"א

For questions: **0584810910**

Question: When introducing a new garment during the Three Weeks, when should one recite the Shehechyanu blessing?

Answer: Although during the Three Weeks it is customary not to recite the Shehechyanu blessing, as ruled in the Shulchan Aruch, many halachic authorities permit reciting Shehechyanu on a new garment or a new fruit specifically on the Shabbatot of Bein HaMetzarim (the Three Weeks).

Therefore, many individuals who recently purchased new clothing and wished to wear them, turned to the rabbis of Israel, and were advised that if the garment is one on which Shehechyanu is recited, they should wait and wear it on the upcoming Shabbat.

Hence, it is important to emphasize that if the new garment is worn for the first time **before** Shabbat begins, one should not recite Shehechyanu at that moment — since it is not yet Shabbat. Rather he should wait to recite the Shehechyanu after Shabbat begins, since as long as the garment is still being worn for the first time, it is an appropriate time for the blessing. Although one usually recites the blessing immediately upon wearing a new garment, in this we delay the reciting of the blessing until Shabbat in order not to be guilty of reciting the blessing during the Three Weeks.

Question: This Shabbat we will (G-d willing) bless the new month of Av. Should we say: "Rosh Chodesh Menachem Av will be on Shabbat" or simply: "Rosh Chodesh Av will be on Shabbat"?

Answer: The true halachic name of the month is Av — without any descriptive additions. However, in letters and correspondence, people customarily write Menachem Av or Av HaRachaman ("Av the Merciful") as an expression of comfort and blessing.

Yet when writing the month's name for halachic purposes, such as in a ketubah (marriage contract) or a get (divorce document), one should write only Av with no additions.

Based on this, the Aruch HaShulchan writes that when we bless the new month in synagogue, there is no problem adding the word Menachem, and indeed many have the custom to say: "Rosh Chodesh Menachem Av will be on Shabbat."

The Aruch HaShulchan claims that this is the common practice. (Some say only "Rosh Chodesh Menachem", while others refer to it as "Av HaRachaman.")

Of course, this is not a strict requirement, and if someone says: "Rosh Chodesh Av will be on Shabbat," this is also perfectly acceptable, and there is no need to correct the chazzan or create any disturbance in the congregation.

When Hashem Doesn't Choose You

Rabbi Moshe Ariel Margi shlita

At the beginning of the parsha, Hashem rewards Pinchas: "And it shall be for him and for his descendants after him a covenant of eternal priesthood, because he was zealous for his G-d and atoned for the Children of Israel." Pinchas receives "eternal priesthood." But what kind of reward is that? After all, he was already a kohen — the son of Elazar the Kohen Gadol, and grandson of Aharon. So what does it mean that he and his descendants would now be kohanim? Rashi explains: Pinchas did not become a kohen until he killed Zimri. In other words, when Hashem chose Aharon and his sons to serve as kohanim, Pinchas was already born — but not yet a kohen, because he wasn't Aharon's son, and his father, Elazar, had not yet been made a kohen at the time of his birth. Since priesthood passes only to children born after the appointment, Pinchas was excluded. Simply put: Hashem chose the whole family except him. Imagine what that must have felt like: For nearly 40 years, everyone in your family is a kohen. Your father, your uncles, your younger brothers, even your nephews — all serve in the Mikdash. And you? You are just a Levi. Every morning, your father wakes your brothers early for the korban tamid. But you sleep in. When korbanot are brought home, the meat is marked: "Not for Pinchas." At shul, you go up for Levi, after your little brother is called up as Kohen.

When Aharon passes away, your father Elazar becomes Kohen Gadol, leaving you thinking that if only you were a kohen, you would be next in line. But you're not. Your younger brother will get the honor, not you. How crushing must that have felt?

Pinchas could have been resentful, bitter, broken by the feeling that Hashem had rejected him — as if to say: "You? Not chosen."

And then came the moment. The leader of Shevet Shimon — a man of great power and status — publicly sins before all of Israel.

And everyone is frozen. Even Moshe Rabbeinu, our trusted leader, stands and weeps, unsure what to do. Pinchas could have said, "Who am I to act? If they don't see me as worthy, maybe I'm not."

But instead, Pinchas stands up. He remembers the halacha and Moshe confirms it. And he acts — with holy courage, with strength, and with complete faith in Hashem: "And Pinchas arose from among the people..."

No excuses. No hesitation.

He did what was right because it was right.

Sometimes we may feel that Hashem skipped over us — that others were given talents, opportunities, or callings that we weren't.

We can spend our lives wondering: Why not me? Or we can be like Pinchas and realize that if Hashem didn't choose me for that role, He must have something else for me.

And I will do it — with all my strength, with all my heart.

And when a person lives that way, a new gate opens.

And perhaps... they too will receive a Brit Shalom — and a personal "eternal priesthood."

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "פנחס" התשפ"ה

זמני השבת

19:27

20:27

גליון 92

0584810910

לשאלות

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

וברכה, אבל כאשר כותבים את שם החודש לצורך הלכתי כמו בשטר כתובה, או לחילופין בגט כריתות, יש לכתוב לכתחילה רק 'אב' ללא תוספות.

לפי זה כתב הע'רוך השולחן שכאשר מברכים את החודש אין מניעה להוסיף את המילה 'מנחם', וכך אכן נוהגים רבים לומר 'ראש חודש מנחם אב יהיה ביום שבת קודש' וכך מעיד ערוך השולחן שכן רגילים לעשות (ויש אומרים רק 'ראש חודש מנחם' ויש מכנים אותו 'אב הרחמן').

כמובן שאין הדבר מעכב, ואם אמר 'ראש חודש אב יהיה ביום שבת קודש' גם טוב, ואין צורך לתקן את החזן ולעורר מהומות על כך.

וראיתי פירוש יפה לצמד המילים 'מנחם אב', שהנה הקינות שאנו אומרים בתשעה באב הן מיוסדות על סדר הא"ב, ולזה אנו אומרים 'מנחם אב' שזכרה לנחמה על אותן קינות.

ואסיים בעוד רעיון שראיתי בלוח 'דבר בעתו' שהנה חז"ל אומרים שמוטב ללכת אחורי ארי (אריה) ולא אחורי אישה, והנה חודש אב מזלזל 'אריה', וחודש אלול מזלזל 'בתולה', ועדיף לשוב בתשובה בזמן חודש אב (אחורי ארי) ולא להמתין עד חודש אלול (אחורי אישה).

ושלושה מגיעים בהיסח הדעת, משיח, מציאה ועקרב (סנהדרין צ"ז) לרמז לך שאם מסיח את דעתו מלשוב בתשובה בחודשי אב ואלול, עלול הוא למצוא את עצמו במהרה בחודש 'עקרב' (מזלו של חודש 'מרחשון') לאחר ימי הרחמים והסליחות ללא ששב בתשובה.

שאלה: כאשר מחדשים בגד בשבתות של בין המצרים, מתי יש לברך שהחיינו?
תשובה: למרות שבשלושת השבועות לא מברכים 'ברכת שהחיינו' כמו שנפסק בשולחן ערוך, מכל מקום בשבתות של בין המצרים רבו הפוסקים המתירים לברך שהחיינו על בגד חדש או פרי חדש.

ולכן הרבה שרכשו בגדים חדשים בזמן האחרון ורצו לחדשם ופנו בשאלה אל רבני ישראל - נענו שאם מדובר בבגד שמברכים עליו 'שהחיינו' אזי יש להמתין מלחדש אותו עד השבת הקרובה.

ולכן, יש להדגיש נקודה חשובה, שאם מחדש את הבגד לפני שבת קודש, אין לו לברך שהחיינו מיד בשעת הלבשה, שהרי בשעת הלבשה זו עדיין לא שבת קודש, ומה הועילו חכמים בתקנתם?

אלא ימתין עם ברכת שהחיינו עד כניסת השבת, שכל זמן שהבגד עליו בלבישתו הראשונה הרי זה זמן מתאים וראוי לברכת שהחיינו, וכל ענין ההמתנה עם חידוש הבגד לשבת הוא בשביל שזמן ברכת שהחיינו יהיה בשבת, ולא קודם כניסת השבת.

שאלה: השבת נברך אי"ה את חודש אב.

האם יש לומר 'ראש חודש מנחם אב יהיה ביום שבת קודש' או לומר 'ראש חודש אב יהיה ביום שבת קודש'?

תשובה: השם האמיתי של חודש אב הוא רק 'אב' לבד, ללא תארי לוואי, אולם באגרות ומכתבים נוהגים לכתוב 'מנחם אב' או 'אב הרחמן' ועושים זאת לנחמה

"על חומותיך ירושלם הפקדתי שמרים, כל־היום וכל־הלילה תמיד לא יחשו"

יעמוד פינחס בן 'אלעזר הכהן' - לוי...

ולאחר שאהרון הכהן נפטר אבא של פנחס - אלעזר, מתמנה להיות הכהן הגדול. ופינחס יודע שאם גם הוא היה כהן - הוא היה הבא בתור, הוא היה הכהן הגדול אחרי אבא.

אבל כרגע, אחיו הצעיר יהיה ולא הוא.

התחושה היא ממש קשה, רק אותי הקב"ה לא בחר!

פינחס היה אמור להיות אדם חסר ביטחון וממורמר, עם הרגשה אדירה של חוסר צדק וקיפוח, דחוי ומתוסכל.

ה' אמר לו במפורש: "אתה לא!"

ואז לתוך מחנה ישראל, נכנס נשיא שבט שמעון - אדם בעל עוצמה ומעמד, ומזעזע את כולם!

וכולם עומדים חסרי אונים. ומשה רבנו נשיא האומה, שתמיד יודע מה לעשות ומכוון את כולנו גם ברגעי שפל, המנהיג הנערץ פשוט עומד ובוכה. במבוכה גדולה.

ופינחס, היה יכול להגיד: מי אני בכלל. אם הם לא יודעים מה אני יכול לעשות או לחדש.

אבל פינחס קם, ואומר לעצמו אני יודע מה ההלכה, ומשה מאשר לו.

והוא פשוט עושה את הדבר הנכון

בהמון עזות של קדושה בעוצמה ובביטחון בה'. "ויקם פנחס מתוך העדה"

בלי תירוצים, ובלי התחבטויות, זה הדבר הנכון - אז אני עושה אותו.

לעיתים יכולה להתגב לאדם מחשבה שה' "דילג" עליו באיזה שהוא אופן, שהרי כולם מסביבי קיבלו מתנה מסוימת ואני לא.

אז אפשר לשקוע בזה ולחשוב עד סוף כל הימים למה אני לא.

ואפשר להיות פנחס, ולהבין שאם ה' לא בחר בי, כנראה שיש לי תפקיד אחר.

ואני יעשה אותו הכי טוב שאפשר!

וכשאדם זוכה לחיות כך, אז עוד יפתחו לו שער חדש, והוא יקבל ברית שלום וכהונת עולם.

נשה' לא בחר בך

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

בתחילת הפרשה הקב"ה נותן שכר לפינחס. "וְהָיְתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אֶחָיו בְּרִית כְּהֻנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לֹא־לָהּיוּ וַיִּכָּפֶר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".
פינחס מקבל 'כהונת עולם'.

אבל זה לא מובן איזה שכר יש בזה שהרי הוא כבר כהן. הוא הבן של אלעזר הכהן ונכדו של אהרן הכהן. ואם כן. מה כוונת התורה בכך שהוא זרעו יהיו כהנים? עונה רש"י: "לא נתנה פינחס עד שהרגו לזמרי". פינחס באמת לא היה כהן עד לרגע זה, אביו היה כהן סבא שלו היה כהן אבל הוא לא.

כי הקב"ה בחר באהרון להיות כהן. חלק מהבחירה היא שגם בניו יהיו כוהנים. כלומר בגלל שהם בני אהרון הם גם כן כהנים. אבל נכדים לא. והחל מרגע זה כל מי שהוא כהן ונולד לו בן - בנו כהן, כי כהן מוליד כהן.

ובזמן שאהרון קיבל את הכהונה, היה לו נכד אחד - פינחס, אז הוא לא כהן. כי הוא לא בן של אהרון, והוא לא נולד לכהן, כי הוא נולד כשאביו אלעזר לא היה כהן.

במילים אחרות הקב"ה בחר בכל המשפחה להיות כהנים חוץ ממנו, הוא היחיד שנפל בין הכיסאות.

רק להמחיש את זה:

קרב לארבעים שנה כל המשפחה שלך כוהנים, הדודים והאחיינים החדשים שמצטרפים, וגם האחים הקטנים שלך, סבא שלך הוא הכהן גדול. ואתה רק לוי. ובכל בוקר אבא יעיר את כל האחים שעה לפני עלות השחר להקרבת התמיד, ואתה יכול להמשיך לישון.

כל בשר קודש שמובא הביתה מסומן, כי לאח הגדול אסור לאכול מזה!

בבית הכנסת הוא יעלה לוי אחרי אחיו הצעיר שעלה כהן.